

Meddig tart a holtomiglan-holtodiglan?

A férfi-nő kapcsolat Vajdaságban dr. Hódi Sándor új könyvének tükrében – A jó házasság titkai

Köszönöm, drágám! címmel jelent meg a közelmúltban dr. Hódi Sándor ismert pszichológus legújabb könyve, amelyben a szerző a házastársi konfliktusok pszichológiai és családszociológiai vizsgálatával foglalkozik. A könyv a társas kapcsolatok újragondolásához nyújthat segítséget.

■ **Miért kezdett éppen a szex, a szerelem és a házasság témájával foglalkozni?**

– Pszichológusként az egyik legfontosabb tapasztalatom az, hogy a különféle lelki problémákkal küzdő emberek tulajdonképpen egyazon dolog miatt szenvednek: rendezetlen családi körülmények között élnek, vagy rossz családi körülmények között nevelkedtek. Ez a felismerés egyáltalán nem új. Számos bizonyíték van rá, hogy a házasságban élő emberek általában egészségesebbek, boldogabbak, tovább élnek, mint az egyedülállók. A szemfüles életbiztosító társaságok figyelembe veszik, hogy a magányosok esélye nagyobb a szívrohamra, az alkoholizmusra, a tüdőbajra, a rákra, gyakrabban szenvednek balesetet, nagyobb a halandóságuk és az öngyilkossági arányuk, mint azoknak, akik házasságban élnek. Ez nem jelenti azt, hogy a boldogító igen kimondásával mindent megoldottunk. Szó sincs róla. Az együttéléstől amennyi jó, annyi rossz is származhat. A kérdés az, hogy sikerül-e intim kapcsolataink hálóját létrehozni és karbantartani. Nos, egyes becslések szerint ma a családok háromnegyede szorulna kisebb-nagyobb reparálásra. Ez elég indíttatás volt ahhoz, hogy a családi konfliktusok hátterével kezdjek el foglalkozni.

■ **Miben különbözik Vajdaságban a férfi-nő kapcsolat más térségekhez, országokhoz viszonyítva? Különbözik-e egyáltalán?**

– A házasságban élők többsége hajlik a kompromisszumra, és e téren a nők és a férfiak között nincs

különbség. Összességében az a benyomásom, hogy a vajdasági magyar házasságok korszerű alapokon állnak: az erőszak, a verés ritkán fordul elő. Például Törökországban 25, nálunk a házastársak 14 százaléka szenved el erőszakot. Ott a nőket verik, nálunk a nők és a férfiak bántalmazása közötti különbség alig másfél százalék. A nemek közötti erőviszonyok – legalábbis a verés terén – egyenlők, ugyanaz a helyzet, mint például Angliában, ahol a hölgyek éppen olyan gyakran emelnek kezét a férjükre, mint a férfiak a feleségükre.

Nálunk a nemek között tapasztalható lényeges eltérés a Nyugathoz viszonyítva a politikai életben figyelhető meg. Ezen a téren a lemaradásunk katasztrofális. A 2000-ben megválasztott képviselő-testületekben például a nők részvételi aránya nem haladja meg a 6–7 százalékot! A 45 vajdasági önkormányzatban 1745 képviselő foglal helyet, ebből mindössze 125 a nő. A magyar többségű községekben az országos és a vajdasági átlagnál jobb a helyzet, ezekben található a legtöbb nő, az európai arányoktól azonban nagyon messze vagyunk még.

■ **A zárószóban az olvasható, hogy sokkal több a jó házasság, mint gondolnánk, viszont azt tapasztaljuk, hogy egyre több a válás. Hogy is van ez?**

– Arra a kérdésre, hogy milyenek tartja a házasságát, a megkérdezettek 93 százaléka azt válaszolta, tűrhet, ezen belül 44 százalék sikeresnek, 17 pedig ideálisnak tartja házasságát. A 2200 személy közül 72 nevezte rossznak a kapcsolatát. A válaszok hitelességében nincs okunk kételkedni, számos más

mutató is alátámasztja azt. A vizsgálat tanúsága az, hogy akik akarnak, azok meg tudnak küzdeni az együttélés problémáival. Újabban azonban egyre kevesebben akarnak. A kor divatja szerint nincs értelme a kapcsolat folytatásának, ha az a legcsekélyebb mértékben is problémás. Az utóbbi években nálunk is gyors ütemben nő a válások száma, ami a házasság intézményének társadalmi presztízsvésztésével függ össze. A XX. század elején a válás még szégyenteljes dolognak számított, a környezet határozott rosszalását váltotta ki. Ma már magánügynek számít, hogy két ember mit kezd egymással, ha egyáltalán sor kerül a házasságra. A modern társadalmakban az egyén saját mozgási és cselekvési szabadsága érdekében nem szívesen vállal kötöttségeket, ha mégis, azt nem tekinti véglegesnek. Azok, akik nem a holtomiglan-holtodiglan szándékával kötnek házasságot, a válást már a kezdeteknél beépítik kapcsolatukba. A pszichológia nyelvére lefordítva ez azt jelenti, hogy az emberek hovatovább egy lépést sem tudnak vagy akarnak tenni egymás irányában. Az ígéretesen hangzó kiteljesedésre és önmegvalósításra való hivatkozás, amelynek látszólag a házasság a legfőbb akadálya, nem egyéb, mint meghátrálás, menekvés az intim kapcsolatok világából. Ez a kudarcoktól való félelem és menekvés éretlenségre utal. A válások gyakorisága jelzi, hogy a modern társadalmakban milyen nagy méretet ölt a párkapcsolatra való személyi alkalmatlanság.

■ **Kinek a figyelmébe ajánlja a könyvet?**

– A könyvet azoknak ajánlom, akik érdeklődőek,

Dr. Hódi Sándor

nyitottak a családdal, a házassággal, az együttéléssel kapcsolatos kérdések iránt. Reményeim szerint minden olvasóm talál a maga számára hasznosítható gondolatokat. A szellemi muníció, amit a könyv felkínál, egyértelmű és világos. Az emberek között permanensen tengernyi érdekellentét van, ezért ha akarjuk, bármir hajba kaphatunk egymással. Családi életünket is bármikor pokollá tudjuk változtatni. A családterapeuták tapasztalata szerint a partnerek gyakran túl borsos árat fizetnek az aktuális helyzet felnagyításáért. A könyv számos más meglátást is tartalmaz mind a kelepccékre, mind a jó házasság titkaira vonatkozóan, amelyekkel nem szükséges egyetérteni, elegendő az újragondolásuk, mielőtt fontos döntéseket hozunk.

■ GRUIK Ibolya